

Arrest

nr. 138 427 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 9 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van 9 september 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beiden aan de verzoekster ter kennis gegeven op 9 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, komt op 28 september 2000 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 29 september 2000 dient zij een asielaanvraag in. Op 27 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10 december 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van 27 februari 2001. Bij arrest nr.

139.495 van 19 januari 2005 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 8 oktober 2003 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 augustus 2005 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 7 maart 2006 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, alinea 3, van de Vreemdelingenwet. Op 28 november 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 28 april 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 december 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 12 februari 2009 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 31 mei 2010 wordt zij gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

1.7. Bij beslissing van 28 oktober 2013 wordt een einde gesteld aan het recht op onbeperkt verblijf van de verzoekster omdat zij haar verblijfsrecht had bekomen op frauduleuze basis.

1.8. Op 28 oktober 2013 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gegeven op 3 april 2014.

1.9. Op 15 april 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 mei 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 18 juni 2014 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 juli 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 25 juli 2014 dient de verzoekster nog een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 september 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 9 september 2014 ontvangt de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 9 september 2014 wordt ter kennis gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

i

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

wettelijke vertegenwoordigster van:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VÉRLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 24.03.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens diefstal. Op 26.5.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens heling.

Op 10.01.2004 en op 05.02.2005 werd door de politiezone MINOS ten laste van betrokkene twee maal een PV opgesteld wegens winkeldiefstal.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene werd op 03.04.2014 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd uitgenodigd om op 28.05.2014 nogmaals van deze informatie op de hoogte gebracht te worden tijdens een uitgebreid gesprek met een vertegenwoordigster van DVZ en een vertegenwoordigster van Fedasil. Betrokkene daagde echter niet op en liet na enig bericht te geven. Betrokkene werd ook door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 18.06.2014 betekening te krijgen van de weigeringsbeslissing van 27.05.2014 van haar regularisatie aanvraag, maar daagde niet op. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

X artikel 74/14, §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op 24.03.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens diefstal. Op 26.05.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens heling.

Op 10.01.2004 en op 05.02.2005 werd door de politiezone MINOS ten laste van betrokkene twee maal een PV opgesteld wegens winkeldiefstal.

X artikel 74/14, §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied haar betekend op 3.4.2014.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Tengevolge van een regularisatieaanvraag ingediend door betrokkene op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 werd aan betrokkene op 31.05.2010 toestemming voor een verblijf van onbepaalde duur toegekend. Op 16.12.2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een B kaart. Op 22.08.2011 werd een aanpassing van de identiteit van betrokkene gevraagd en werd daarbij een nieuw Mongools paspoort voorgelegd. Op 02.04.2012 werd gemeld dat het eerste paspoort dat betrokkene voorlegde in het kader van haar regularisatieaanvraag vals was. Op grond van artikel 13§2 van de wet van 15/12/1980 en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" werd het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken op 10.06.2012. Deze beslissing is op 03.04.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene diende nadien twee keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag ingediend op 15.04.2014 werd onontvankelijk verklaard op 27.05.2014. Betrokkene werd door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 18.06.2014 betekening te krijgen van deze beslissing, maar daagde niet op. De beslissing van 27.05.2014 werd op 09.09.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd uitgenodigd om op 28.05.2014 nogmaals van deze informatie op de hoogte gebracht te worden tijdens een uitgebreid gesprek met een vertegenwoordigster van de DVZ en een vertegenwoordigster van Fedasil. Betrokkene daagde echter niet op en liet na enig bericht te geven. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene werd op 03.04.2014 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd uitgenodigd om op 28.05.2014 nogmaals van deze informatie op de hoogte gebracht te worden tijdens een uitgebreid gesprek met een vertegenwoordigster van de DVZ en een vertegenwoordigster van Fedasil. Betrokkene daagde echter niet op en liet na enig bericht te geven. Betrokkene werd ook door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 18.06.2014 betekening te krijgen van de weigeringsbeslissing van 27.05.2014 van haar regularisatieaanvraag maar daagde niet op. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied haar betekend op 3.4.2014.

(...)"

1.13. Op 9 september 2014 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 9 september 2014 aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd ten gevolge van een regularisatieaanvraag in het bezit gesteld van een B kaart. Omdat nadien werd vastgesteld dat het door betrokkene voorgelegde paspoort vals was, werd het verblijf van betrokkene op 10.06.2013 ingetrokken omwille van het bewust en met een frauduleuze intentie misbruik maken van de Belgische procedures. Deze beslissing werd op 03.04.2014 aan betrokkene betekend. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art 74/11, §1, 3°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van vier jaar opgelegd.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verzoekster voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk de beslissing van de gemachtigde van 9 september 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Bijgevolg is het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

2.2. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat bestaat uit drie onderdelen, voert de verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de *fair play* en het redelijkheidsbeginsel. Tevens werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“(…)

Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing houdt echter geen rekening met het familieleven van verzoekers.

De naaste familie van verzoekers alsook hun kennissen verblijven allen in België.

Verzoekers hebben bovendien geen contact meer met hun overige familieleden in Mongolië.

Mevrouw M. is in België geboren en is zelfs nog nooit in Mongolië geweest.

Bovendien loopt zij hier school.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn op hun privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M.

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven.

Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers vast te houden en binnenkort te verwijderen van het grondgebied schendt bijgevolg manifest het recht van verzoekers op een privé en gezinsleven.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu weegt het belang in hoofde van de Belgische Staat bij de uitvoering van de bestreden beslissing niet op tegen het nadeel dat aan verzoekers wordt berokkend.

Mevrouw M. is in de loop van 2003 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens enerzijds diefstal en anderzijds heling. Thans worden deze veroordelingen aangewend om aan te tonen dat zij een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde en veiligheid.

Niettegenstaande haar eerdere veroordelingen werd op 31 mei 2010 aan verzoekster toestemming voor een verblijf van onbepaalde duur toegekend.

Bovendien vertrekt de motivatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing louter vanuit de veronderstelling dat verzoekers gelet op het feit dat mevrouw M. in het verleden is veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen een voortdurend gevaar zou blijven uitmaken en zulks niet enkel voor de Belgische openbare orde en veiligheid, doch tevens ook voor de openbare orde van iedere opgesomde Schengen-lidstaat.

Waaruit dit gevaar voor de openbare orde in concreto bestaat in hoofde van verzoekster wordt op geen enkele wijze gemotiveerd.

Uit geen enkel objectief stuk blijkt het huidige gevaar van verzoekster voor de openbare orde.

De bestreden beslissing berust derhalve op foute motieven.

De motiveringsplicht is derhalve geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald –of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt– aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek.

*De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker en staat allerm minst in proportie.
(...)”*

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…)”

In het enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair play beginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verwijt verwerende partij dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Zij stelt dat haar naaste familie en kennissen in België verblijven. Verwerende partij zou geen afweging hebben gemaakt, conform het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt bovendien dat niet gemotiveerd zou zijn waaruit het gevaar voor de openbare orde in concreto zou bestaan.

De beslissing zou bovendien genomen zijn zonder enig onderzoek.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom artikel 8 EVRM geschonden zou zijn, nu het hele gezin niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf in België, zodat er geen verbreking van de familiale banden sprake is.

Verzoekster toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar legaal in België verblijven. Zij beperkt zich tot een loutere bewering als zou zij in België naaste familieleden en kennissen hebben, doch brengt geen begin van bewijs aan.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, noch maakt zij aannemelijk dat er een band bestaat tussen de familie- of gezinsleden die voldoende hecht is om onder de toepassing van artikel 8 EVRM te vallen.

In zoverre verzoekster verder wijst op haar private belangen die zij ten gevolge van haar verblijf in België zou hebben uitgebouwd, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verzoekster toont overigens niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Verwerende partij wijst er overigens op dat verzoekster er verkeerdelijk van uitgaat dat een afweging diende te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM

De thans bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat aan haar enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij blijft immers illegaal in het land.

Voor wat betreft verzoeksters kritiek als zou niet gemotiveerd zijn waarom verwerende partij van oordeel is dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden, dient te worden aangegeven dat eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoon dat hieromtrent wel een motivering werd opgenomen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Op 24.03.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens diefstal. Op 26.05.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens heling. Op 10.01.2004 en op 05.02.2005 werd door de politiezone MINOS ten laste van betrokkene twee maal een PV opgesteld wegens winkeldiefstal.”

Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou hieromtrent geen motivering zijn opgenomen.

Zij stelt dat zij ondanks die veroordelingen, toch werd gemachtigd tot tijdelijk verblijf in 2010. Er dient dienaangaande te worden opgemerkt dat op 2 april 2012 de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Federale politie oordeelde dat het paspoort dat werd voorgelegd bij de aanvraag tot regularisatie van verzoekster vals is. Later, wanneer zij haar identiteitsgegevens wenst te laten aanpassen naar haar echte, legde zij ook een echt paspoort voor onder haar echte identiteitsgegevens. Zij heeft dus al die tijd de Belgische asiel- en migratie instanties trachten te misleiden. Haar recht verblijf werd ingetrokken.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, blijkt uit het administratief dossier dat zij thans door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Er dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoekster zich er overigens toe beperkt te poneren dat de bestreden beslissing zou zijn genomen 'zonder enig onderzoek'.

Zij maakt evenwel niet duidelijk op grond waarvan zij tot dit besluit is gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing is gekomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig.

(...)"

3.3.0. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het rechtsbeginsel van de *fair play* door de eerste bestreden beslissingen geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.1.1. Te dezen toont de verzoekster, door zeer algemeen te stellen dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met haar familieleden, dat haar naaste familie, alsook haar naaste kennissen allen in België verblijven en dat zij geen contact meer heeft met haar overige familieleden in Mongolië, het door haar ingeroepen familie-, gezinsleven of privéleven niet op voldoende precieze wijze aan. Zij geeft niet aan om welke familieleden of kennissen het concreet gaat en brengt hiervan evenmin enig begin van bewijs aan.

3.3.1.2. Er kan wel worden aangenomen dat de verzoekster een gezinsleven onderhoudt met haar dochter. Wat dat betreft, kan er op worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van zowel de verzoekster als haar dochter en deze beslissing dus niet tot doel, noch tot gevolg heeft dat de verzoekster van haar dochter zou worden gescheiden. Bijgevolg maakt de verzoekster niet aannemelijk dat met haar gezinssituatie geen rekening wordt gehouden. Het gegeven dat haar dochter in België is geboren en nog nooit in Mongolië is geweest, doet hieraan geen afbreuk, temeer nu uit de in het verzoekschrift opgegeven uiteenzetting van de feiten blijkt dat haar dochter de Mongoolse nationaliteit heeft en tevens uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat zij daarnaast ook de Belgische nationaliteit zou hebben. Ook het gegeven dat de dochter van de verzoekster in België school loopt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de dochter van de verzoekster geboren is op 7 juni 2011, zodat zij nog niet schoolplichtig is. De verzoekster toont bijgevolg geen ontwrichting van haar gezin aan.

3.3.1.3. In het geval het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Wanneer het gaat om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM evenwel dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft gaat het niet om een weigering van een voortgezet verblijf, doch wel om een eerste toelating. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekster en is artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet van toepassing op de eerste bestreden beslissing. De omstandigheid dat nergens in deze beslissing *“werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven”*, maakt dan ook geen schending uit van artikel 8 van het EVRM.

3.3.1.4. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 7, tweede en derde lid, artikel 27 en artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster *“op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum”*, dat zij door haar gedrag *“geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”* en dat er een risico bestaat op onderduiken. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen is de eerste bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat er een risico op onderduiken bestaat en 2) dat de verzoekster een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de eerste bestreden beslissing te schragen. De verzoekster voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of er in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd “(w)aaruit dit gevaar voor de openbare orde in concreto bestaat” en of zij een huidig gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, geen belang bij haar kritiek op het tweede motief van de eerste bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er met betrekking tot het eerste motief van de eerste bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en dat de verzoekster tevens geen belang heeft bij haar kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing, kan de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen. Om dezelfde reden kan een manifeste beoordelingsfout niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde heeft besloten tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN